

Великанътъ се обидилъ и съ сърдитъ смѣхъ отговорилъ:

— Ваше Величество! Вие и Вашиятъ народецъ си живѣхте тихо и спокойно. Азъ всичко направихъ зарадъ васъ, за да бждитѣ сити и доволни. Какво сте вие? — Човѣчета дребоскъ, мушички, червеи!... Съ едно размахване на ржката си, бихъ ви измачкалъ до единъ... Но азъ не направихъ и нѣма да сторя това. Кжщи и градовци ви направихъ, пжтища и лодки ви построихъ, хранѣхъ ви като свои дѣца... А вие не ми позволявате да се наспя спокойно! Богъ да ви е напомощъ!...

Като казалъ това, Великанътъ се запжтилъ къмъ други страни...

Безъ него, малкиятъ народецъ почналъ да живѣе съ трудъ, съ черни неволи и тегла, но нѣмало що да прави...

Заминалъ си Великанътъ по незнайни страни.. и нашата приказчица се свърши, драги дѣчица.

